

bestaat. Het is in die uren, waarin je niets mag doen, waarin je voor niets wordt opgeroepen.... Ik ben geen Christen, Wierssum. Ik kan niet bidden „op een berg alleen”. Ik kan niet meer bidden, als alles mij verlaat....

Dr. WIERSSUM. Je hebt een zwaren strijd.

Ds. ROORDA. Dat is het, hier. Dat is de ellende. Het is hier de hel. Er leeft één wezen naast mij, bij mij, in mij, dat God mij heeft opgelegd, en dat ik niet kan vertroosten. Hoe meer ik haar nader, hoe verder zij wijkt. Alles om haar verstijft, wordt kristal, onder haar verschrikkelijke logica. En toch, tòch ligt daar mijn taak. Tòch moet ik het offer brengen dat nooit wordt aanvaard (*hij wordt aandachtiger*). Eenmaal, éénmaal misschien, was het anders. Bid voor mij, zei ze straks, toen ik wegging naar de plaats waar zij niet zijn wou. Haar koele kus brandt nog, als een stigma aan mijn voorhoofd. Bid voor mij. Wat zou ze meenen, wat zou ze bedoelen? Is dit een kentering? (*fluisterend*). Maar dat is het vreeselijke. Ik kòn het niet, Wierssum. Het was straks zoo'n eenheid met de gemeente, dat er geen stille plek was in mijn gedachte, alleen voor haar. — Ik heb haar mee opgedragen met de anderen, ik heb voor haar gebeden, ja, maar niet voor haar eenzamen zielenood. Dat was het, de twijfel te binnen het gebed. Ontheiliging wanneer ik haar afscheidde van de gemeente, ontheiliging, wanneer ik haar wensch niet volbracht. Nu is het onherroepelijk. De gemeente kreeg de overhand.

Dr. WIERSSUM. Roorda, ik moet je iets zeggen, dat een ander pijn zou doen, maar dat jou zal verlichten. Je vrouw is doodziek. Dat is geen normaal zieleleven. Het klinkt rauw, maar ik ben medicus. — Je moet niet strijden, je moet niet vragen, je moet verzorgen. Al het leed van de duizend menschen, die je getroost en gesteund hebt, hier, is nu samengetrokken in één, in één wanhopige. En nu moet ik je toch even herinneren aan je eigen preeken. Weet je wat mij zoo trof? Toen je eenmaal het verhaal vertelde van dien heilige, die zichzelf had gekastijd en gepijnigd, die maandenlang vastte, die zich striemde tot bloedens toe, die in het bed stapte van een leprozenlijder. Maar God nam het offer niet aan, God nam den ijver niet aan. Hij juist moest plaats nemen aan de welvoorzien tafelen. Zijn ijver, zijn onthouding was hoogmoed. En toen hij zich zoo vervreemde van zijn eigen natuur,